

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 370/2025-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) a sudcov Petra Molnára a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **CRW s.r.o.**, Biskupická 18, Bratislava, IČO 46 208 755, zastúpenej Mgr. Richardom Trusinom, advokátom, Hálkova 1, Bratislava, proti rozsudku Okresného súdu Michalovce sp. zn. 8T/38/2022 z 8. apríla 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 26. novembra 2024 domáha vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), resp. podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd rozsudkom okresného súdu sp. zn. 8T/38/2022 z 8. apríla 2024. Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že okresný súd napadnutým rozsudkom podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku oslobodil obžalovaného [REDAKOVANÉ] spod obžaloby Okresnej prokuratúry Michalovce podanej na obžalovaného pre skutok právne kvalifikovaný ako zločin sprenevery podľa § 213 ods. 1 a ods. 3 písm. a) Trestného zákona a zároveň podľa § 288 ods. 3 Trestného poriadku sťažovateľku (vystupujúcu v predmetnom trestnom konaní v postavení poškodenej, pozn.) s nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces. Proti tomuto rozsudku podala okresná prokuratúra odvolanie 10. apríla 2024. Sťažovateľka podala odvolanie proti tomuto rozsudku v časti výroku o náhrade škody 17. júna 2024.

3. Podaním doručeným okresnému súdu 9. júla 2024 vzala okresná prokuratúra svoje odvolanie proti napadnutému rozsudku v celom rozsahu späť, o čom okresná prokuratúra informovala aj právneho zástupcu sťažovateľky upovedomením z 8. júla 2024. Následne aj sťažovateľka podaním z 12. augusta 2024 vzala svoje odvolanie proti napadnutému rozsudku v celom rozsahu späť. Okresný súd uznesením sp. zn. 8T/38/2022 z 20. augusta 2024 podľa § 312 ods. 4 Trestného poriadku rozhodol, že berie na vedomie späťvzatie odvolania podaného okresnou prokuratúrou, ako aj odvolania podaného sťažovateľkou.

4. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti poukazuje na to, že poškodený nemôže napadnúť rozsudok v časti týkajúcej sa rozhodovania o vine a treste, ale môže podať odvolanie len pre nesprávnosť výroku o náhrade škody, a preto keď sa sťažovateľka dozvedela o tom, že okresná prokuratúra vzala svoje odvolanie späť, tak vzala svoje odvolanie proti napadnutému rozsudku späť aj ona.

5. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti v podstatnom namieta, že napadnutý rozsudok okresného súdu je arbitrárny – podľa jej názoru okresný súd vec nesprávne právne posúdil a odklonil sa od ustálenej rozhodovacej praxe, pričom sťažovateľka zastáva naďalej názor, že konaním obžalovaného bol spreneverený jej majetok.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

7. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľkou formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť sťažovateľky je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde ako oneskorene podanú.

8. Ústavný súd pripomína, že ústavnú sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd. Jednou zo základných podmienok prijatia ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 124 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Ak rozhodnutie nadobúda právoplatnosť vyhlásením alebo oznámením a ak sa podľa osobitných predpisov zároveň doručuje jeho písomné vyhotovenie, začína lehota plynúť dňom doručenia tohto písomného vyhotovenia sťažovateľovi; ak sa rozhodnutie doručuje len jeho zástupcovi, začína lehota plynúť dňom doručenia písomného vyhotovenia tohto rozhodnutia tomuto zástupcovi.

9. Zmeškanie dvojmesačnej lehoty na podanie ústavnej sťažnosti v zmysle citovaného § 124 zákona o ústavnom súde neumožňuje zákon o ústavnom súde odpustiť, pričom ide o zákonom ustanovený dôvod na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene.

10. V súvislosti s lehotou na podanie ústavnej sťažnosti ústavný súd poukazuje na to, že sťažovateľka v odôvodnení ústavnej sťažnosti síce uvádza, že napadnutý rozsudok jej bol doručený 2. októbra 2024, avšak zároveň v odôvodnení ústavnej sťažnosti (s. 12 ústavnej sťažnosti, pozn.) samotná sťažovateľka uvádza, že „na pojednávaní dňa 8.4.2024 samosudca JUDr. Stanislav Vojtko vyhlásil rozsudok, ktorý nám ako poškodenému nezaslal. O zaslanie rozsudku sme museli opäť požiadať a bol nám zaslaný dňa 4.6.2024.“.

11. Z uvedeného vyjadrenia sťažovateľky vyplýva, že sťažovateľka mala napadnutý rozsudok k dispozícii už 4. júna 2024, pričom z jej nasledujúceho konania zároveň vyplýva, že bola aj oboznámená s obsahom napadnutého rozsudku, keďže 17. júna 2024 podala proti nemu odvolanie.

12. Zároveň je nepochybné, že sťažovateľka mala najneskôr 12. augusta 2024 vedomosť o tom, že okresná prokuratúra vzala späť svoje odvolanie proti napadnutému rozsudku, keďže samotná sťažovateľka v odôvodnení ústavnej sťažnosti uvádza, že *„keď sa poškodený dozvedel, že prokurátor vzal späť ním podané odvolanie, tak z dôvodu obmedzených zákonných možností poškodeného, vzal späť aj poškodený ním podané odvolanie dňa 12.08.2024“*.

13. Z uvedeného vyplýva, že najneskôr 12. augusta 2024 sťažovateľka mala vedomosť o tom, že okresná prokuratúra vzala späť svoje odvolanie proti napadnutému rozsudku, v dôsledku čoho sa aj sťažovateľka rozhodla vziať späť ňou podané odvolanie, a to z dôvodu, že podľa jej názoru toto jej odvolanie už viac (vzhľadom na predchádzajúce späťvzatie odvolania podaného okresnou prokuratúrou) nebolo možné pokladať za účinný prostriedok nápravy na ochranu jej základných práv a slobôd (ktorého vyčerpanie je nevyhnutným predpokladom prípustnosti ústavnej sťažnosti proti napadnutému rozsudku okresného súdu, pozn.).

14. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že ak by aj za začiatok plynutia lehoty na podanie ústavnej sťažnosti proti napadnutému rozsudku nepovažoval deň, keď bol sťažovateľke napadnutý rozsudok zaslaný (t. j. 4. júna 2024), ale až deň, keď sa sťažovateľka najneskôr mohla dozvedieť, že okresná prokuratúra vzala svoje odvolanie späť (t. j. 12. august 2024), tak ústavná sťažnosť sťažovateľky podaná na poštovú prepravu 22. novembra 2024 je podaná zjavne po uplynutí zákonnej dvojmesačnej lehoty, v dôsledku čoho ju nemožno považovať za podanú včas.

15. Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde ako oneskorene podanú.

16. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uplatnenými v jej ústavnej sťažnosti.

17. Ústavný súd už len pre úplnosť uvádza, že vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti z dôvodu jej oneskoreného podania bolo už nadbytočné, resp. bez právneho významu, aby ústavný súd pristúpil aj k posudzovaniu otázky prípustnosti ústavnej sťažnosti, t. j. k posudzovaniu otázky, či v okolnostiach danej veci späťvzatie odvolania sťažovateľkou (aj keď v spojení s predchádzajúcim späťvzatím odvolania podaného okresnou prokuratúrou) – a teda v konečnom dôsledku reálne nevyužitie Trestným poriadkom predpokladaného opravného prostriedku dostupného sťažovateľke – nezakladá neprípustnosť ústavnej sťažnosti (§ 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde), resp. k posudzovaniu otázky, či v okolnostiach danej veci späťvzatie odvolania podaného okresnou prokuratúrou (a s tým spojené limitované možnosti odvolacieho súdu rozhodujúceho len na základe odvolania podaného poškodeným) nepredstavuje takú okolnosť hodnú osobitného zreteľa, ktorá by odôvodňovala neodmietnutie ústavnej sťažnosti pre jej neprípustnosť napriek tomu, že sťažovateľka nevyčerpala právny prostriedok, ktorý jej priznáva zákon na ochranu jej základných práv a slobôd (§ 132 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

18. Nad rámec uvedeného ústavný súd pripomína, že právo fyzickej osoby na začatie trestného konania proti osobe na základe podaného trestného oznámenia nepatrí medzi základné práva

a slobody podľa druhej hlavy ústavy a ani ho nemožno odvodiť z niektorého zo základných práv alebo slobôd (porov. napr. II. ÚS 42/00, II. ÚS 398/09, III. ÚS 233/2010, IV. ÚS 423/09). Rovnako ani z Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) nevyplýva právo na začatie a vedenie trestného stíhania proti tretej osobe alebo právo na jej odsúdenie v trestnom konaní. Ak orgány činné v trestnom konaní, resp. súd po zvážení všetkých okolností prípadu nerozhodli o trestnosti skutku, ktorý bol predmetom trestného oznámenia sťažovateľa, nemohli porušiť jeho zákonom ani ústavou chránené práva. Nikto totiž nemá právny nárok a už vôbec nie ústavnoprávny nárok na to, aby jeho podaniu bolo vyhovené. Ústavný súd už konštatoval, že skutok (alebo určitý dej, ktorý sa odohral) sa nestáva trestným činom len preto, lebo ho za trestný čin označí poškodený. Vymedzenie trestného činu, stíhanie páchatel'a a jeho potrestanie je vecou vzťahu medzi štátom a páchatel'om trestného činu. Štát prostredníctvom svojich orgánov rozhoduje podľa pravidiel trestného konania, či bol trestný čin spáchaný a kto ho spáchal. Účelom tohto procesu je prioritne osvedčenie tohto vzťahu medzi páchatel'om a štátom a ochrana celospoločenských hodnôt, a nie bezprostredná ochrana individuálnych subjektívnych hmotných práv oznamovateľa trestného činu. Jednotlivec, ktorý tvrdí, že je poškodený trestným činom, zároveň nemá ani ústavou alebo dohovorom zaručené právo dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. aby orgány verejnej moci preberali alebo sa riadili ním prezentovaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov. Ústavný súd už aj v minulosti (II. ÚS 120/2018) pripomenul, že základné práva a slobody sú v prvom rade ochranou jednotlivcov pred zásahmi zo strany štátnej moci. Trestné právo je formou štátnej represie. Ústavný súd chráni jednotlivcov pred represiou moci, a tak nemôže povzbudzovať represiu moci proti iným jednotlivcom. S istým nadnesením možno povedať, že ústavný súd páchatel'ov „prepúšťa“, ale „nezatvára“ ich (II. ÚS 73/2021).

19. V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva pritom zároveň platí, že ústavný súd považuje povinnosť efektívneho vyšetrenia za súčasť práva na život, zákazu zlého zaobchádzania (zákaz mučenia, neľudského alebo ponižujúceho zaobchádzania), zákazu otroctva a nútenej práce, resp. práva na súkromie (porov. II. ÚS 182/2017, body 13 a 14), avšak sťažovateľkina vec svojím skutkovým a právnym charakterom nespadá pod žiadne z uvedených základných práv, pričom ani samotná sťažovateľka porušenie týchto základných práv napadnutým rozsudkom nenamieta.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. júla 2025

Luboš Szigeti
predseda senátu